

suaviter et fortiter inducendi, ut saepius accedant, v. gr. in festo Pentecostes, Assumptionis B. Mariae Virg., Nativitatis Domini, etc.

QUAER. 4° *Quid agendum cum iis, qui confitentur immediate ante matrimonium contrahendum, et hucusque pravae consuetudini addicti fuere?*

Resp. 1° Si inter se peccare soliti fuerint, facilius absolvi possunt; occasio enim per matrimonium cessabit.

Resp. 2° Maior est difficultas, si prava consuetudo ex alia parte proveniat; attamen magis expedit tales absolvere saltem conditionate, quam non absolutos dimittere, nisi de eorum indispositione certo constet (13).

PUNCTUM III. — *De poenitentibus piis.*

Confessarius constituitur non tantum ad absolvendos peccatores, sed etiam ad animas in via perfectionis dirigendas; omnibus enim Confessariis repetit Dominus, quod olim Ieremiae dixit: *Ecce constitui te super gentes, ut evellas et dissipas, aedifices et plantes.*

Regulae generalis directionis.

453. — I^a *Regula.* Ante omnia studeat Confessarius poenitentium intimos animi motus et conditionem perspicere, ut instructionem possit illorum capacitati et naturae accommodare; neque enim omnes sunt eodem spiritu ducendi, nec uno modo omnes regendi. — Vide S. Lig. in *Praxi Conf.* n. 99. et seq.

II^a *Regula.* Ducat poenitentes ad perfectionem per gradus et ordinate, ita ut prius conentur assequi primum virtutis gradum quam ad supremum contendant, v. gr. prius discant operari recta intentione (14), et actiones ordinarias recte peragere, quam altiora excogitent; prius discant levia patienter ferre, quam gravia appetant; prius discant pati aequo animo, quam de adversis velint gaudere (15).

(13) Quaestio istiusmodi, additaque solutio theoriam redolent, quam neque Auctor ipse probat, eorum scilicet, qui quemlibet consuetudinarius a priori definiunt uti indispositum atque absolutionis incapacem. Cui quidem theoriae ea quoque repugnant, quae A. sup. (a n. 445.) praemiseraat. Scholarum catholicarum doctrina certa est, quemlibet poenitentem, sive sit consuetudinarius sive non, absolvi non posse, si non appareat dispositus, absolvi vero posse, si sufficientia verae poenitentiae indicia praebeat. Et cum in

casu dilatio absolutionis grave inducat incommodum, quando sufficienter dispositus appareat, non solum potest, sed debet sine dilatione absolvi.

(14) Intellige de recta intentione *negative*, idest ne actionibus ex obiecto bonis finem inordinatum superaddant. Nam finem rectum si intelligas, *ut actio Deo placeat, ob amorem Dei fiat, etc.*, non primum seu infimum habes gradum virtutis, sed supremum, qui in exercitio perfectae charitatis residet.

(15) Adverte tamen illud, *Spiritus,*

III^a *Regula.* Doceat omnes, perfectionem cuiusque in eo sitam esse, ut opera ordinaria bene peragant, v. gr. ut bene orent, Missae intersint, laboribus sese exercent, refectionem corporis modo, quo par est, sumant, inoffense cum proximo conversentur, omnia denique, ad quae ex officio et statu incumbunt, recte obeant.

454. — IV^a *Regula.* Probet opportune poenitentes devotionem profitentes, ut advertat quo spiritu ducantur, an Dei vel mundi, amoris vel timoris; et quis affectus sit in eis praedominans, qui primo mortificandus sit. Attamen non omnes eodem modo probandi et tractandi sunt, sed cautela et discretionem opus est: sic benignius excipiendi, qui ad tristitiam proni sunt, ne in animi deiectionem labantur; animae etiamnum tenerae, quas Deus primo sibi conciliat, mollius sunt tractandae; si autem animae sint nobiliores aut fortiores, vel habeant beneficia Dei extraordinaria, suavitati iungenda est quaedam severitas. Sed caveat Confessarius, ne probatio sit aperta (16); secus enim nihil prodest.

V^a *Regula.* Non imponat, quinimo, ubi opus sit, temperet extraordinarias poenalitates; sed sic instituat animas, ut ipsaemet eas sponte deponant; neque credendum illarum spiritui, quae studiose extraordinaria sectari deprehenduntur, nisi adsint signa certa eas impulsu divino duci. Si quis advertatur esse in rebus agendis proprii iudicii tenax, suaviter est corrigendus (17).

VI^a *Regula.* Curet, ut ii qui ad sacram Synaxim frequenter accedere possunt, singulis hebdomadis aut saltem bis in mense confiteantur (18).

Vide plura apud S. Ligorium, in Praxi Confessarii.

ubi vult, spirat; insuper quosdam, Deo sic permittente, defectibus infici, dum alioquin magnis Dei donis, solidoque virtutum fructu abundant.

(16) Caveat praesertim, ne hisce probationibus plus quam parcissime et rarissime utatur. Nam fere occasiones internoscendi spiritum, quo poenitentes ducuntur, centies se sponte offerent.

(17) Num cum persona proprii iudicii tenaci *suaviter* agendum sit, nec ne, potius ex perspecta eius indole et adiunctis definiendum videtur. Illud sane maxime interest, ut huic vitio prorsus efficae confessarius medeatur. Tenacitas enim iudicii aegre componetur cum perfecta illa obedientia, sine qua et profectus

in vera virtute vix ullus sperari potest, et gravis quoque ruinae periculum non frustra timetur. Eam in rem S. Ignatius Loyola (*Epist. De virtute obedientiae* §. 11.) apposite affert verba Cassiani (*Collat. 2. Abb. Moysis cap. II.*): *Nulla alio vitio tam praecipitem diabolus monachum pertrahit ac perducit ad mortem, quam cum eum, neglectis consiliis seniorum, in suo iudicio persuaserit, ac definitione, doctrinave confidere.*

(18) Simul autem caveat, ne si forte eiusmodi personae statis temporibus accedere ad confessionem non possint, idcirco etiam S. Communionem abstineant.

ARTICULUS II. — DE OFFICIO MINISTRI POST CONFSSIONEM

Duplex est obligatio Confessarii post confessionem: 1° *per accidens*, quoad defectus commissos reparandos; 2° *per se*, quoad sigillum servandum.

§. I. De obligatione corrigendi defectus in confessione commissos.

455. **Principia.** — I. Error circa valorem Sacramenti cum gravi culpa vel gravi negligentia commissus, supposito gravi damno poenitentis (1), reparandus est etiam cum gravi incommodo Confessarii. Ratio est, quia Confessarius ex officio et ex quasi-contractu cum poenitente inito tenetur, rite ipsi administrare Sacramentum. Si autem error sit inculpabilis vel leviter culpabilis, Confessarius obligatur quidem ex iustitia (2), sed cum minori incommodo. — S. Lig. n. 619.

(1) Grave poenitentis damnum seu periculum adesset, si v. gr. invalide omnino aut nullo modo absolvisset infirmum ad mortem, qui idcirco aeternae salutis discrimen incurreret, aut etiam (ut ait S. Alphonsus n. 619.) si poenitens esset in gravi periculo non amplius confitendi, v. gr. dum longum iter maritimum aggreditur. Abseset vero grave hoc poenitentis damnum, quando etsi confessarius vel citra facultates suas absolvat a reservatis tum censuris tum peccatis, vel prorsus invalide aut nullo modo absolutionem impertierit, tamen in primo casu poenitenti bonae fidei, ut supponimus, etiam reservata fuissent indirecte remissa, in aliis vero casibus remedium non deesset aut in sumptione Eucharistiae, quae per accidens ex communi doctrina cum S. Thoma primam gratiam homini attrito conferret, aut in sequenti confessione cum alio sacerdote, qua indirecte peccata quoque praecedentia, non secus ac fit de peccatis per oblivionem omissis, remitterentur.

Quando autem grave illud poenitenti immineat periculum, atque adeo confessarius, ut errorem repararet, monere poenitentem debeat, sunt qui generatum dicant, petendam ab hoc veniam; quia ex communi sententia sigillum vetat, ne sa-

cerdos vel cum ipso poenitente post perfectam confessionem loquatur de rebus in ea auditis, etc., et si poenitens veniam detrectet, confessario nihil superesse agendum. At merito S. Alphonsus (n. 622.), casum excipit absolutionis aut nullo modo aut invalide impertitae; ratio est, quia ubi confessarius mere dicat, v. gr. se eum non absolvisse, profecto nec pudor iniicitur poenitenti, nec ulla intervenit peccati exprobratio, atque adeo deest ratio cur poenitens invitus sit, onerosaque exinde fiat confessio; quae sunt causae, cur sacerdos, sponte miscens cum poenitente sermonem de auditis ab eo in Confessione, contra sigillum facere censeatur. Caeterum in casu non teneretur Confessarius fateri, se *culpabiliter* errasse; satis enim foret dicere, *errorem intercessisse*, aut simplicius quoque *opus esse, ut iterum illum absolvat*. Si vero poenitens nondum monitus ad eundem confessarium redeat, ne opus quidem erit de errore illum monere; nam si excitetur ad dolorem de omnibus etiam antea confessis absolutio praesens ad praecedentia quoque peccata directe terminabitur.

(2) S. Alphonsus, quem A. hoc loco allegat, mavult, Confessarium, qui inculpabiliter erraverit, teneri tantum ex cha-

II. Error circa accidentia Sacramenti non est reparandus extra confessionem, si Confessarius in hoc negative tantum, etsi culpabiliter, se habuerit: ratio, quia Confessarius non tenetur procurare integritatem

ritate, nisi sit parochus poenitentis. Sed, ut verius aliis videtur, sacerdos ex charitate quidem confessionem audit; verum, audita confessione, ad sacramentum perficiendum tenetur ex iustitia, quia tenetur ex officio (utcumque sponte suscepto), et ex quodam quasi contractu; quae confessarii conditio eadem perseverat, etiamsi *sine culpa* erraverit. Prout igitur error *culpabilis* vel *inculpabilis* extiterit, differet obligatio confessarii, non quod modo ex iustitia, modo ex charitate haec urgeat, sed solum sicut differt obligatio servandi alium indemnem, prouti damnum inferitur per iniuriam *formalem* vel mere *materialem*, seu etiam prout differt obligatio restituendi rem inique ablatam, ac obligatio quaerendi dominum rei, quam quispiam casu invenerit; hic enim utique ex charitate curam rei suscipit; sed post hanc curam susceptam, ad rem custodiendam, dominumque eiusdem, prout adiuncta exigunt, quaerendum, non ex charitate, sed ex iustitia tenetur.

Neque vero dicas quod per errorem confessarii res in eum statum adducta sit, ut reparari nequeat per ea media, ad quae idem confessarius ex officio tenetur; quemadmodum nempe per eam diligentiam, ad quam tenetur depositarius, prospici non potest rei depositae, quae citra depositarii culpam iam interierit. Hoc enim manifeste falsum ex ipso quaestionis statu apparet. Si enim confessarii error irreparabilis supponitur, perperam disputatur, num ad eum corrigendum teneatur ex iustitia, an solum ex charitate. Porro S. Alphonsus (lib. 6. n. 619.) affirmat, confessarium ex charitate teneri ad errorem suum emendandum.

Ipse quidem ad id affirmandum videtur hoc ratiocinio usus: obligatio in casu non urget sub gravi incommodo; ergo confessarius tenetur ex sola charitate. Nemo

tamen ex DD., quos ibi S. Alphonsus allegat, ita ratiocinatur. Nam omnes obligationem monendi *ex officio* confessarii repetunt, utcumque addant in hypothesi cum magno detrimento aut incommodo non urgere. Rem bene explanat Lugo (*De Poenit.* disp. 22. n. 62.), quem et S. Alphonsus allegat. *Unusquisque* (Lugo inquit) *tenetur ex iustitia, non solum ad non inferendum directe et ex industria malum proximo; sed etiam ad procurandum, quantum commode possit, ne ex sua actione proveniat proximo damnum contra ius illius: v. gr. si inadvertenter accendisti domum alienam, teneris, cum primum advertis, ex iustitia extinguere ignem, si commode potes; licet alius, qui non accendit ignem, non teneatur ex iustitia, sed ex charitate illum extinguere. Nam licet actio fuerit inculpabilis; fuit tamen tua, et teneris procurare, ne ex tua actione patiatur aliquod detrimentum proximus in rebus suis, si commode possis: minor enim est haec obligatio, quam illa alia non laedendi positive: et ideo ad hoc non teneris, nisi cum commode possis impedire. Similiter si bona fide infamasti aliquem, putans esse verum crimen, quod audieras de illo; debes postea, si commode potes, cognito errore reparare illius famam, et extinguere incendium famae, quod inculpabiliter accenderas.* Egregie autem idem Lugo (l. c.) hoc principium praemisit, nimirum quando error contingat *sine gravi culpa*: *Tunc, inquit, iuxta regulam supra positam dicendum est, debere, si commode possit, admonere poenitentem de errore; ALIOQUIN INCIPIET IAM ILLI IMPUTARI IGNORANTIA POENITENTIS.*

Sacramenti et utilitatem poenitentis, nisi in confessione, ut medicus spiritalis et minister Sacramenti. — Reparandus est autem etiam extra confessionem error, si positive et cum culpa gravi commissus fuerit; quia ex iure naturali quisque debet tollere causam mali, quam positive et voluntarie posuit (3). Quaerenda tamen est poenitentis venia; quam si poenitens neget, Confessarius ad nihil ulterius tenetur. — S. Lig. n. 620.

III. Nulla erit obligatio monendi extra confessionem, si defectus versetur circa integritatem confessionis, quia hic error vix, aut ne vix quidem poenitenti vel aliis nocere potest (4). — *Ita communiter.*

456. **Quaesita.** — **QUAER.** 1° *Ad quid teneatur Confessarius, qui indebite poenitentem a restitutione facienda solvit, vel e contrario ad eam obligavit?*

Resp. 1° Si ex malitia vel ignorantia vincibili, aut gravi negligentia solverit indebite poenitentem, tenetur errorem corrigere; quod si non corrigat, vel poenitens, qui secus restituisset, interea factus sit impotens

(3) Quod A. ad obligationem monendi extra confessionem videatur exigere, ut error commissus fuerit cum *gravi culpa*, id enimvero videtur contra communiorem sententiam DD., qui (vid. Lugo, *De Poenit.* disp. 22. n. 63., et S. Alphonsus, lib. 6. n. 620.) tantummodo concedunt, eum, qui sine culpa, aut cum culpa levi in damnum poenitentis erravit, leviori causa a facienda monitione excusari, quam si error ex gravi culpa processerit. Qua in re sunt insuper pensanda hinc incommodum et detrimentum confessarii in monendo, atque etiam qualecumque gravamen poenitentis in sermone instaurando de confessionis materia, inde vero damnum seu periculum ex errore timendum, quod vel *levius* esse potest, si v. gr. confessarius erronee dixerit, poenitentem non teneri ad ieiunium vel ad missam audendam et huiusmodi, vel *gravius*, si v. gr. confessarius ita poenitentem deceperit, ut maneat in occasione proxima, vel non tollat scandalum, vel contrahat invalidum matrimonium, etc.

(4) Distinctio aliqua videtur hic adhibenda. Aliud est enim, si Confessarius mere non curavit, ut integra fieret con-

fessio; aliud, ut ait Lugo (*De Poenit.* disp. 22. n. 73.), si positiva causa fuit, cur poenitens non confiteretur integre, dicendo, v. gr. non opus esse confiteri peccatorum species aut numerum. In primo casu valet doctrina Auctoris; de qua vide Suarez (*De Poenit.* disp. 32. sect. 6. n. 8.). In altero casu locum potius habent, quae in not. praeced. dicta sunt. Duo tamen sunt, quae hanc obligationem extra confessionem monendi minuere videntur. Unum est, quod in confessione sequenti alius Confessarius tum species tum numerum interrogabit, et poenitentem forte cunctantem ob errorem, quo fuerat imbutus, edocebit, atque adeo errorem corriget; et exinde cessat monitionis necessitas. Alterum est, quod in casu monitio ex natura materiae, quae necessario versatur circa gravia peccata, sermonem de iis adducit, quae magnam poenitenti verecundiam iniiciunt, et gravis idcirco eiusdem offensio timeri merito potest. Proinde a fortiori id valet, quod S. Alphonsus (n. 619.) advertebat de monitione omittenda in casu invalidae absolutionis; magis enim in nostro, quam in isto casu offensio ista ac poenitentis gravamen per se exurgit.

ad restituendum, Confessarius ipse eius loco restituere tenetur, quia ius creditoris violavit, impediendo scilicet restitutionem ei debitam.

Resp. 2° Item si ex malitia aut ignorantia vel negligentia gravi obligavit poenitentem ad restitutionem indebitam, tenetur ex iustitia errorem retractare; et si poenitens iam restituit, tenetur ipsi damnum resarcire.

Resp. 3° Si inculpabiliter aut ex levi negligentia poenitentem indebite obligavit, vel ab obligatione solvit, tenetur ex iustitia errorem corrigere, non tamen cum tam gravi incommodo. Ratio est, quia ex una parte quisque tenetur ex iustitia impedire, ne sua actione etiam inculpabili pariat alteri damnum, quod facile praecavere potest; et aliunde ex culpa levi aut tantum materiali ordinarie non oritur obligatio cum gravi incommodo. — S. Lig. n. 621.

457. — **QUAER.** 2° *Ad quid teneatur Confessarius qui omisit monere poenitentem de restitutione facienda?*

Resp. 1° Tenetur, si damnum praevidet, monere poenitentem de obligatione cum aliquo incommodo, si nulla aut levis tantum culpa interverit, saltem ratione charitatis; maiori autem cum incommodo, si in omissione graviter peccaverit. — *Ita communiter* cum S. Lig. n. 621.

Resp. 2° Probabilius non tenetur restituere, etiamsi monitionem omitendo graviter peccaverit; ratio, quia Confessarius non tenetur ex iustitia impedire damnum eius, cui debetur restitutio. — Recole dicta in Tractatu *de Iustitia et Iure*, ubi de cooperatoribus negativis, n. 691. — S. Lig. *ibid.*

458. — **QUAER.** 3° *An teneatur ad restitutionem, qui ex levi tantum culpa poenitentem ab obligatione restituendi solvit, si deinde negligat eum monere, cum facile possit?*

Resp. Affirm. Ratio est, quia licet Confessarius sine culpa saltem gravi poenitentem exemerit a restitutione, tamen cum eius consilium pergat influere in damnum creditoris, ipse, cognito errore, tenetur ex iustitia causam damni auferre, si facile possit. — S. Lig. n. 622., *et alii communiter.*

QUAER. 4° *An Confessarius sine poenitentis licentia possit extra confessionem cum eo loqui de defectu commisso in confessione?*

Resp. Neg., si poenitens iam discesserit; ratio, quia monitio illa extra confessionem onerosa est poenitenti. Aliunde post absolutionem completum est iudicium; nec refert, quod monitio fiat ad reparandum eiusdem confessionis defectum. — S. Lig. n. 622. — Lacroix, n. 1776., etc. — Attamen si error Confessarii inducat poenitentem in periculum salutis, v. gr. si non absolvisset, etiam non petita licentia, posset ex abrupto errorem suum aperire, dicendo v. gr. se non absolvisse; qua ratione sane

nec sigillum frangitur, nec rationabilis adesse potest poenitentis offensio.
— S. Lig. n. 619. (*)

§. II. *De sigillo confessionis.*

Sigillum confessionis est religiosa obligatio servandi secretum circa ea, quae ex confessione sacramentali cognita sunt.

Agendum 1° de obligatione sigilli; 2° de subiecto sigilli; 3° de obiecto sigilli; 4° de variis modis illud violandi.

PUNCTUM I. — *De obligatione sigilli.*

459. **Principia.** — I. Datur strictissima obligatio inviolabiliter servandi sigillum confessionis. Constat 1° ex *iure naturali*, et quidem titulo iustitiae, tum religionis; 2° ex *iure divino positivo*, saltem implicito; nam ex institutione Christi confessio secreta esse debet: ergo eo ipso a Christo imposita est Confessariis obligatio sigilli servandi; 3° ex *iure ecclesiastico*: constat ex pluribus Iuris canon. locis, praesertim ex *Conc. Lateran. IV. c. 21. Omnis utriusque sexus*, ubi dicitur: *Caveat autem omnino* (Confessarius) *ne verbo aut signo, aut alio quovis modo aliquatenus prodat peccatorem; sed si prudentiori consilio indigerit, illud absque ulla expressione personae caute requirat.*

II. Obligatio sigilli confessionis semper in omni casu urget, ita ut nullo casu possibili liceat revelare quidquam in confessione auditum et acceptum. Ratio manifeste patet; quia si aliqua posset dari exceptio, homines semper timerent, ne tale peccatum foret illa causa frangendi licite sigillum; et proinde odiosum evaderet Sacramentum. Porro nulla causa boni assequendi, vel mali fugiendi istud malum odii Sacramenti compensare potest. — Vide S. Lig. n. 634.

III. Obligatio sigilli oritur ex *omni et sola confessione sacramentali*, quae nempe fiat cum animo se accusandi et absolutionem obtinendi. Dicitur 1° ex *omni...*, quia tunc adest tota ratio praecepti; et hoc valet, etiamsi non collata esset absolutio quacumque de causa, cum confessio fiat in ordine ad recipiendam aliquando absolutionem; 2° ex *sola...*, quia sola confessio sacramentalis inducit sigilli obligationem, cum alia manifestatio quaelibet nullam relationem cum Sacramento Poenitentiae habeat. — S. Ligor. n. 536. etc.

460. **Resolves.** — 1° Confessio quae *scienter* fit laico vel Sacerdoti iurisdictione carenti, non inducit obligationem sigilli, sed tantum secreti

(*) Ceterum, ut extra confessionem confessarius possit loqui cum poenitente de auditis in confessione, requiritur huius

licentia expressa ac libere data. Cf. *Op. Th. Mor.* v. 5. Tr. *De Poenit.* n. 976. seq.

naturalis. Secus dicendum esset, si Sacerdos credatur approbatus; quia confessio ex parte poenitentis vere est sacramentalis.

2° Si quis ad Confessarium accedat animo eum decipiendi, irridendi, in peccatum pertrahendi, aliquid ab eo extorquendi, non se accusat in ordine ad Sacramentum, et proinde nulla est obligatio sigilli sacramentalis.

3° Si quis conscientiam Confessario aperiat sine voluntate absolutionem suscipiendi, sed ut consilium obtineat, vel ut mandato Superioris aliquo modo satisfaciat, urget tantummodo obligatio secreti naturalis, quia hoc non fit in ordine ad absolutionem.

461. **Quaesita.** — QUAER. 1° *An detur parvitas materiae in sigilli violatione?*

Resp. Neg. saltem in revelatione directa. Ratio est, quia materia, etiam levissima, includit totam rationem praecepti. — S. Lig. n. 635.

Dixi, *saltem in revelatione directa*, quia si periculum indirectae revelationis sit valde remotum seu parum probabile, dari potest materiae levitas. Revelatio enim, si aliqua forte tunc sequeretur, casu et per accidens subsequi censenda foret.

462. — QUAER. 2° *An liceat uti opinione probabili in materia sigilli?*

Resp. Neg., quia non licet uti opinione probabili in praeiudicium iuris certi, quod alter possidet, etc. Confessarius igitur ad sigillum tenetur, etiam in dubio, an aliquid dictum sit a poenitente in ordine ad confessionem. — S. Lig. n. 633. (5).

QUAER. 3° *Quid Confessarius respondere debeat interroganti de auditis in confessione, aut de impertita absolutione?*

Resp. Quoad 1um respondeat etiam interposito iuramento, si opus sit,

(5) Praestabit haec ea subiicere, quae de hac re habet Diana (tom. I. Tr. 8. init.) in prooemio ad Tractatum de Sigillo Sacramentali: *Miraberis fortasse* (inquit) *amice lector, me in sequenti Tractatu strictiores semper opiniones amplecti, qui tamen in aliis ad exonerandas conscientias benignioribus libenter adhaesi. Sed ita merito faciendum esse duxi. Laxae enim opiniones circa praesentem materiam odiosum ac onerosum efficiunt sacramentum poenitentiae, quod facile ac leve a nobis reddendum esse omnis recta ratio exoptulat. Igitur in his materiis, quando duae adsunt opiniones, sem-*

per illa debet seligi, quae favet sacramento, ad cuius sacrosanctum tribunal alliciendi potius, quam retrahendi, sunt poenitentes. Adde quod licet speculative loquendo multae ex infrascriptis opinionibus contra sacrum sigillum sint probabiles, tamen, prout concedunt ipsi Doctores contrarii, ut in praxim sine peccato deducantur, cum tantis circumscriptionibus agendum est, ut difficile sine aliquo scandalo fieri posse, existiment. Recte igitur in hac materia semper a Confessariis in favorem sacri sigilli tenendum esse puto.